

Luca 2, 41-52

Bình Minh Của Sự Nhận Thức

William Barclay

“(41) Hằng năm, cha mẹ Đức Giêsu trở về đền Giêrusalem mừng lễ Vượt Qua. (42) Khi Người được mười hai tuổi, cả gia đình cùng lên đền, theo tập tục ngày lễ. (43) Xong kỳ lễ, hai ông bà trở về, còn cậu bé Giêsu thì ở lại Giêrusalem, mà cha mẹ chẳng hay biết. (44) Ông bà cứ tưởng là cậu về chung với đoàn lữ hành, nên sau một ngày đường, mới đi tìm kiếm giữa đám bà con và người quen thuộc. (45) Không thấy con đâu, hai ông bà trở lại Giêrusalem mà tìm.

(46) Sau ba ngày, hai ông bà mới tìm thấy con trong Đền Thờ, đang ngồi giữa các thầy dạy, vừa nghe họ, vừa đặt câu hỏi. (47) Ai nghe cũng ngạc nhiên về trí thông minh và những lời đáp của cậu. (48) Khi thấy con, hai ông bà sửng sốt, và mẹ Người nói với Người: "Con ơi, sao con lại xử với cha mẹ như vậy? Con thấy không, cha con và mẹ đây đã phải cực lòng tìm con!" (49) Người đáp: "Sao cha mẹ lại tìm con? Cha mẹ không biết là con có bốn phần ở nhà của Cha con sao?" (50) Nhưng ông bà không hiểu lời Người vừa nói.

(51) Sau đó, Người đi xuống cùng với cha mẹ, trở về Nadarét và hằng vâng phục các ngài. Riêng mẹ Người thì hằng ghi nhớ tất cả những điều ấy trong lòng. (52) Còn Đức Giêsu, ngày càng thêm khôn ngoan, thêm cao lớn và thêm ân nghĩa đối với Thiên Chúa và người ta.”

Đây là câu chuyện hết sức quan trọng của Kinh Thánh. Luật quy định rằng mọi người nam Do Thái đã lớn, sinh sống trong vòng 24 km chung quanh Giêrusalem phải đến Đền Thờ dự Lễ Vượt Qua. Trong thực tế thì mỗi người Do Thái đã sống ở bất cứ nơi nào trên trái đất đều ước mong được dự Lễ Vượt Qua tại Giêrusalem, ít nhất một lần trong đời.

Bé trai Do Thái được kể là thành nhân khi lên 12 tuổi. Vào tuổi này là đã trở nên con của lề luật và phải tuân giữ lề luật. Như vậy, lúc 12 tuổi, Chúa Giêsu đã dự Lễ Vượt Qua đầu tiên. Chúng ta có thể tưởng tượng là

Chúa Giêsu thích thú đến đường nào khi nhìn xem thành thánh, xem Đền Thờ và thấy các nghi lễ.

Khi cha mẹ trở về thì Ngài ở lại. Cha mẹ đã lạc mất Ngài vì sơ ý. Thường thì đàn bà, con gái lên đường trễ hơn, đi mau hơn, và đến chiều tối, lúc cắm trại nghỉ, hai đoàn mới gặp nhau. Đó là Lễ Vượt Qua đầu tiên đối với Chúa Giêsu. Chắc hẳn Giuse nghĩ rằng Chúa Giêsu đi với Maria, còn Maria tưởng Ngài đi với Giuse, cho đến khi hạ trại lúc chiều tối họ mới hay đã lạc mất Ngài.

Họ trở lại Giêrusalem để tìm Chúa Giêsu. Vào dịp Lễ Vượt Qua, Toà Công Luận theo thói quen thường hội họp công cộng trong hành lang của Đền Thờ để bàn luận các vấn đề tôn giáo cho cả dân chúng được nghe. Chính tại đó, bà Maria và Giuse đã tìm thấy Chúa Giêsu. Chúng ta không nên nghĩ cảnh tượng một đứa trẻ thần đồng đang lấn át cả một đám người lớn là những nhân vật quan trọng. “Vừa nghe vừa hỏi” đó là câu nói rất thông thường của cậu học trò hỏi vị giáo sư của mình. Chúa Giêsu nghe các lời tranh luận và khát khao tìm hiểu như một cậu học trò chăm chỉ.

Và bây giờ đến một trong những câu chìa khoá về cuộc đời Chúa Giêsu. Maria nói “Cha và mẹ đã lo lắng tìm con” Chúa Giêsu đáp: “Cha mẹ không biết con phải ở trong nhà của Cha con sao?”. Ta thấy Chúa Giêsu vừa dịu dàng vừa cương quyết đoạt tiếng “Cha” khỏi Giuse và trao tiếng Cha đó cho Thiên Chúa. Đã có một lúc nào đó Chúa Giêsu phải khám phá ra mối liên hệ đặc biệt duy nhất của Ngài đối với Thiên Chúa. Ngài đã không thể biết điều đó khi Ngài còn nằm trong máng cỏ và khi còn nằm trong lòng mẹ, bằng không chính Ngài là một người kỳ dị. Thời gian trôi qua, chắc Ngài suy nghĩ, và rồi trong Lễ Vượt Qua đầu tiên này, với tuổi thành nhân chớm nở trong Ngài, Ngài bỗng nhận thức được rằng Ngài là Con Thiên Chúa theo một nghĩa đặc biệt và duy nhất. Ở đây chúng ta có câu chuyện về ngày Chúa Giêsu khám phá ra mình là ai. Hãy chú ý điều này –khám phá đã không làm cho Ngài kiêu căng. Điều đó không hề khiến Chúa Giêsu khinh thường cha mẹ chất phác của mình, bà Maria dịu dàng và ông Giuse cần cù lam lũ. Ngài trở về nhà và vâng phục cha mẹ. Chính sự kiện Ngài là Con Thiên Chúa đã khiến Ngài nên người con thảo hiếu với cha mẹ trần gian. Người thật sự thuộc về Thiên Chúa không bao giờ khinh dể những mối liên hệ tự nhiên.

Chính vì chúng ta là người thuộc về Chúa mà chúng ta cần thực hiện bổn phận con người một cách trung tín tuyệt đối.